

[H. C. Hansen.]

Det er dens sag. Men det virker forstemmende at se en taktisk linie økonomisk begrundet af den minister, der altid har villet moralisere overfor andre. Den samme minister, som i sin artikel i „Nationaltidende“ forleden, før han havde fremsat sine forslag, nu var lidt overbærende spændt på at se, hvordan det under de kommende forhandlinger ville stille sig med rigsdagens modenhed.

Det er den samme minister, som ved indgangen til 1951 erklærede, at han troede, vi ville få meget store vanskeligheder i flere år. Det var i den samme udtalelse, hvori han sagde, at det var ham ubegribeligt, at man kunne gennemføre den store skattnedsættelse i 1949 — den skattnedsættelse, som ikke mindst hans eget parti krævede —, og at man, som det med videnskabsmandens sans for det eksakte udtryk hedder, lod det hele drive indtil august 1950, før man greb ind.

Det er den samme minister, som dengang sagde, at den naturlige konsekvens af landets situation i virkeligheden ville være en reduktion af indtægterne i hele befolkningen, bortset fra de dårligst stillede, og som nu indleder eller accepterer en direkte modsat politik gennem de prisforhøjende tendenser, regeringen har bekendtgjort, og som ministeren straks har en egnet økonomisk forklaring på.

Jeg har gerne villet sige disse bemærkninger; jeg synes, der er anledning til at gøre dem.

Lad mig dernæst sige et par ord om selve det forslag til lov om ændring i lov om toldafgifter m. m. som det formelle udgangspunkt for dagens økonomiske forhandling. Jeg skal senere vende tilbage til de mere almindelige økonomiske spørgsmål.

Jeg skal ikke udtrykke mig i stærke ord overfor den kendsgerning, at regeringen har fremsat et forslag, som rigsdagen ved sin debat om toldspørgsmålet forleden klart har tilkendegivet *ikke* kunne gennemføres. Skulle jeg udtrykke mig skarpt, ville jeg sige omtrent således:

Vi vil ikke lade os byde noget. Der er visse anstændighedshensyn, som må iagttages. Det drejer sig om et forslag, der allerede er afvist af rigsdagen. Den første tanke, man får, er, at den højtærede minister har taget i en forkert skuffe. Det forstår jeg altså ikke er tilfældet.

Men så voldsomt har jeg slet ikke tænkt på at tage på vej. De ord, jeg her anvendte, var i let formildet form, hvad den højtærede statsminister den 12. oktober 1950

som oppositionsfører sagde til den socialdemokratiske regering, en lejlighed — den højtærede statsminister erindrer det sikkert —, han forresten anvendte til også at fremmane salig Estrup. Det finder jeg ikke på, det drømmer jeg ikke om at gøre.

Men forholdet er jo det, at efter den forhandling om toldspørgsmålet, som blev ført her i tinget for nogle uger siden, har regeringen på forhånd været klar over, at dette forslag ikke kunne gennemføres. Alligevel fremsætter den højtærede finansminister det og ledsager det endog med den — rigtige — bemærkning, at et forslag, der indeholder forhøjelser af told- eller forbrugsafgifter, ikke bør ligge i længere tid i rigsdagen, idet dette vil kunne fremkalde uønskede dispositioner — i dette tilfælde importforøgelse.

Jeg ved ikke, om den højtærede minister mener, at han på baggrund af sin egen bemærkning har handlet forsvarligt. I hvert fald bærer den højtærede minister selv fuldt ud ansvaret for de uheldige dispositioner, som eventuelt, jeg håber det ikke sker, måtte blive truffet til skade for vor valutabalance som følge af dette toldforslags fremsættelse på et tidspunkt, hvor et betydeligt flertal omend med forskellig begrundelse her i tinget klart og tydeligt har tilkendegivet, at man ikke ønsker nu at gennemføre en sådan lovgivning.

Der er derfor heller ingen grund til at sige meget om de begrundelser for selve toldforslaget, som den højtærede minister fremførte. Nødvendigheden af en ren teknisk revision af toldtariffen kan vi hurtigt blive enige om, og at det nu i højere grad end tidligere er administrativt muligt og økonomisk hensigtsmæssigt at gå over til et værditoldsystem — i tilfælde, hvor told skal opkræves — er sikkert også rigtigt. Men det er jo ikke det afgørende i det fremlagte forslag, og slet ikke det politisk afgørende. Heller ikke det forhold, at den højtærede finansminister opererer med den forladte overbudgetteringspolitik og derfor gennem told hæver at ville have ca. 50 mill. kr. mere i kassen, er noget væsentligt i denne forbindelse.

Det afgørende og politisk interessante er, at frihandelspartiet venstre og den borgerlige regering, som gik til valg på liberaliseringens velsignelse, først, hvad der er i høj grad forståeligt efter deres udgangspunkter og efter realiteterne, viger tilbage for at føre liberaliseringen til bunds, som slagordet hidtil har været, og dernæst fremsætter forslag om højere toldsatser for at beskytte dansk industri.

Vi har jo tidligere drøftet selve liberaliseringen, og mit parti har sagligt begrundet,